

והתיקון למי שנכשל בזה, יתדבק מיד בכל מגמתו בתורת ה' תמימה שהוא תכלין ליצר הרע (קדושין ל:) ומגרש כל טומאה מן האדם.

ועל פי זה ביארתי פסוק במלכים ב' (ז, טל-מ) גבי בני הנביאים תלמידי אלישע הנביא ז"ל, ויצא אחד השדה ללקט אורות (פירוש ירקות) וימצא גפן שדה וילקט ממנו כו' ויצעק מות בסיר איש האלהים ויאמר ויקחו קמח וישימו ויקחו קמח כו' ולא היה דבר רע בסיר. הענין הוא נודע^(א) שהקדושה נקרא בית כי הוא סוד ישוב, והקליפה נקרא שדה שהוא מדבר שממה^(ב), ואמר הכתוב כי אחד מתלמידי אלישע יצא השדה ללקט אורות, היינו כוונת נפילת אפים, שירד למקום הקליפות הנקרא שדה ללקט אורות קדושות דהיינו הניצוצות, והוא עדיין לא היה כדאי לדבר זה, וימצא גפן שדה, היינו נשמה טמאה קליפות^(ג) שהיא נקרא שדה, וילקט ממנה שורש^(ד) נשמה טמאה. והנה גוף האדם נקרא סיר, ויצעק מות בסיר, שורש^(ה) נשמה טמאה. ונתן לו עצה, יקחו קמח, היינו תורה שנקראת קמח^(ו), ויתנו בתוכו ולא היה דבר רע בסיר, כי התורה ממתקת כל הקליפות ומבטלת הרע מהם.

נחזור אל הענין, כי הקב"ה שולח את בניו צדיקי הדור לעשות בהם הרג רב בליקוט הניצוצות, ואעפ"כ הם מתרבים תמיד בעונות שאר בני הדור שמורידין לתוכן ניצוצות בעבירות שעושין, ובפרטות בענין קרי והוצאת זרע לבטלה ר"ל^(ז) כי להיות גוף נוצר ממנה והיה נכנס לתוכו נשמה, והטפה יורד מהמוח שהוא סוד המחשבה, וממשיך מיד אל הטפה

התורה, מיד שיוצא מגדר הדין הרי הוא יוצא מתוך היכל הקודש ובא לתוך הלסטים, והוא מופקר להם בגופו ונשמתו, וודאי אלו היה צועק ומתחנן לפני הקב"ה היה מרחם עליו, אך אין לו פנאי כלל כי הלסטים האלו תופסין אותו מיד במצודתם.

והנה יש כוונה אחת מהאר"י ז"ל^(א) בנפילת אפים, שאומר לדוד אליך ה' נפשי אשא, שמוסר נפשו למיתה על קידוש השם, ונופל על פניו כאלו מת ממש, ויורד בכוונתו למקום המיתה מקום הקליפות בכדי להוציא משם ניצוצות הקדושים שבקליפות אשר חיות הקליפות מהם, ובסיוע^(ב) הקב"ה מברר ומלקט הניצוצות מהם, ועי"ז מתים הקליפות ומתבטלים. והוא כמו שכתבתי במשל שהקב"ה ברחמיו רע בעיניו מעשה לסטים האלו לזאת שולח את בניו הם ישראל עם קדושו לעשות הרג רב בהם בליקוט הניצוצות, וכאשר יתברר הכל יתבטלו כל הקליפות ויהיה גאולה שלימה במהרה.

אכן אם יש שלשים או ארבעים צדיקים בדור שמלקטים תמיד ניצוצות, מ"מ כמה בני אדם מוסיפים כח בקליפות בעשיית העבירות, שע"ז נופלים ניצוצות עוד לתוכם ונתרבים בעו"ה. ועכ"פ בני השי"ת עם קרובו עושים לפעמים הרג רב בהם.

אכן כתב האר"י ז"ל^(א) כי כוונה זו סכנה עצומה למי שאינו כדאי והגון לעשות זאת ואינו צדיק גמור וחכם, אזי יוכל עי"ז לירש משם נשמה טמאה שמתדבקת בו ומחטיאו עד שיוכל לבא לידי כפירה ח"ו.

ב. ע' פע"ח ש' מ"נ ונפילת אפים פ"ב. בא. אצ"ל ובסיוע. כב. פע"ח שם פ"ב. כג. ע' פע"ח הקדמה לש' השבת פ"א, פרדס שכ"ג ערך שדה. בד. לכאורה הכוונה ריש שדה שאינו מדבר שממה, ויש שדה שהוא מדבר שממה בסוד הקליפה, ע' במ"מ. כה. ס"א קליפות. כו. אצ"ל שירש. כז. אצ"ל שירש. כח. זח"ג רמז ע"א, ע' ר"ח ש' הקדושה פט"ו אות מ"א, ע' מדרש שמואל אבות פ"ג מכ"ג, מאורי אור מע' הק' סי' כד ערך קמח. כט. נראה הכוונה רחמנא ליצלו.

ההיא נשמה ממקום שהנשמות נחצבות משם, וכאשר הנשמה יורדת ואינה מוצאת גוף אדם ליכנס לתוכו היא יורדת לקליפות ומלבישים לה גוף קליפיי, ונעשה מהנשמה משחית רחמנא ליצלן, ומתגדל תמיד, ואלו הם נגעי בני אדם, ובמות האדם הם רצין אחריו וצועקין אבינו אבינו, ויש להם רשות לעשות עמו מה שלבם חפץ, וכל מעט קדושה שמוצאין בו מצד איזה מצות ומעשים טובים שעשה הם נוטלים לצורך פרנסתם, והוא נשאר בכף הקלע ואין לו חלק לעוה"ב ח"ו כל זמן שלא עשה תשובה גדולה בחייו להרוג אלו המשחיתים ולהוציא הנשמות הקדושות מתוכן, ואם לא עשה כן טוב לו שלא למות כלל. נמצא כי תמיד הלסטים מתרכין בעוונות הדור, ועכ"פ בני השי"ת עושין בהם הרג רב.

ויהי היום אירע שבני השם יתברך ברוך הוא עם קרובו חטאו ויצאו מגדר התורה ובאו אל תוך הלסטים הללו, והשי"ת ברוך הוא משגיח מן החלונות אלן חלונות דבי כנישתא (פ"ו ט' ו' כג.) מרוב חסדו ורחמיו על בניו אולי יצעקו ויתחננו להשיב המלך את נדחם.

אמנם בראות אלו הלסטים את הבנים חביבים אשר להקב"ה באים בתוכם וצלם אלהים עליהם, לא עלה כלל בלבם שאלו נדחו מהיכל המלך ברוך הוא, ובדעתם שאלו באו להוציא חיותם מהם דהיינו הניצוצות, ומיד בורחים בהחבא לנוקבא דתהומא רבא, כי יראים מאד מלפני איש יהודי אשר צלם אלהים עליו חופף.

והשי"ת משגיח מן החלונות אולי ישובו טרם יודע ללסטים שאלו נדחו מהיכל המלך והופקרו אצלם שיעשו בהם כרצונם, וכראות השי"ת שאינם שמים על לב הוא מכריז עליהם שובו שובו מדרכיכם הרעים ולמה

תמותו כו' (יחזקאל לג, יב), ובתוך כך שהלסטים אלו בורחים מלפניהם האיש הנלכב ורואה הנולד רואה לשוב מהרה להשי"ת וחוזר למקומו, והסכל איננו רואה הנולד ואינו שם על לב.

ובבוא הימים האדירים האלו ראש השנה ויום הכיפורים, אז ויבואו בני האלהים להתיצב על ה' (יחזקאל ג, י), וכל באי עולם עוברים לפניו, וכל איש נפקד אצלו, וכראות הלסטים בימים האלו עודנו עומד בחוץ, אזי יודעים שנדחה והופקר להם, ומיד נתפס להם, ושוב אי אפשר לו לצעוק אל המלך ולהתחנן על נפשו, ואז ננעלו שערי תשובה ולא ישוב להשי"ת עוד זולתי על דרך הנס והפלא, כאשר הוציאנו השי"ת ממצרים על צד הנס גוי מקרב גוי (דברים ז, לג) בהיותנו משוקעים במ"ט שערי טומאה, וזה דבר רחוק מאד ובא לפרקים, ואין סומכין על הנס (פסחים סד:), ואינם יראים מיראת נס רק יראה כל שהוא, כי לא שכית.

ונתבאר היטב הטעם אשר בעכו"ם לא מהני תשובה, וכן אפילו בישראל אם אינו עושה תשובה בימים האלו שוב לא מהני ליה תשובה אח"כ, כי כבר נתפס גופו ונשמתו בתוך הלסטים. ואף שרואה אדם כי אינו שב והוא חי וקיים ככחו אז כחו עתה ולא נתפס כלל, כבר אמר שלמה המלך ע"ה בחכמתו (משלי ג, י) כי חנם מזורה הרשת בעיני כל בעל כנף, הענין הוא כמו שפורסין מצודה לתפוס העוף ובתוכו חטים וכל מיני תבואה, ופורח העוף ועומד על המצודה ואוכל, ובאמת כבר נתפס בעומדו שם רק כל זמן שעומד שם ואוכל אינו מרגיש, וכשגמר אכילתו ורוצה לפרוח לקנו מרגיש שהוא תפוס מכבר. כך נשמת האדם מיד בעשייתו העבירה הוא נתפס בין הקליפות, אך בעוד הנשמה בגוף בעוה"ז אינו מרגיש, ובגמר

ל. זח"ג רלא ע"א. לא. ע' ילקוט ח"א רמז תתכת.